

Det svære farvel.

Af hundekonsulent Karsten Malmstrøm

For ca. 2 år siden skrev jeg artiklen ”Hvornår skal vi aflive en aggressiv eller gammel hund?”. I den artikel beskrev jeg blandt andet min hunds dårligdomme, og de bekymringer jeg havde omkring min hunds helbred. Her kommer en opfølgende artikel, hvor jeg opdaterer de oplysninger, jeg havde for 2 år siden.

Mine bekymringer omkring hundens helbred og velvære fortsatte, efter jeg skrev artiklen. Jeg havde ganske vist ”schæferen med Danmarks flotteste hofter”, og min hund havde det godt - men han blev langsomt svagere i sine bagben, og han blev mere og mere tunghør. Han var smertefri, men alligevel tænkte jeg hver dag over, om han havde et værdigt liv, nu hvor hans kræfter svandt ind, og hvor han efterhånden var blevet døv. Jeg besluttede mig for, at det havde han, da han var legesyg, interesseret i spor-arbejde og i alle dagligdagens gøremål – altså livsglad.

Tiden gik, og Quintoz blev ældre. Han rundede 12 år i fin stil uden smerter eller sygdom, og trods alderen vedblev hans legesyge. Som alle gamle hunde skulle han dog motiveres for at lege, men legelysten var der stadig.

Fortiden havde vist tegn på nedsat leverfunktion. Som tiden gik, faldt Quintoz's appetit, og en blodprøve viste, at han nu havde nedsat bugspytkirtel-funktion. Quintoz fik efterfølgende tilført kunstigt bugspytkirtel-enzym i pilleform, og han fik igen appetit og mere livsmod.

På denne måde gik der endnu en tid, hvor Quintoz fortsatte sit liv som ”kongen af Kildevej”. Der blev daglig strintet på udvalgte poster for at fortælle områdets hvalpe og ”tilløbere”, hvem der bestemte i området.

Men i foråret 2010 mistede Quintoz igen appetitten, og en undersøgelse var igen påkrævet. En gennemgribende undersøgelse med blodprøver og indtagelse af en stor mængde madolie (det var **ikke** et hit!!!!) viste, at lever faktisk var OK, samt at alle øvrige organer fungerede, som de skulle. Bortset fra bugspytkirtlen, men det var jo et kendt problem. Dyrlægen konkluderede: ”du har en stærk hund”, og med en justering af kunstigt bugspytkirtel-hormon, fortsatte vi vores hverdag med øget appetit, legelyst og godt mod.

Trods flere års bekymringer om lammelser og de indre organers funktion, kom ”fjenden” fra en helt anden vinkel. Quintoz havde i flere år haft en knude under halen, men da en dyrlæge tidligere ikke anså knuden for at være et problem, lod jeg den være. I foråret 2010 begyndte knuden imidlertid at vokse, og hen mod sommeren var knuden så spændt, at den begyndte at bløde ved kontakt med gulv osv., og så blev den pludselig problematisk. Efter nærmere undersøgelse viste det sig, at knuden skulle fjernes ved operation. Og det var problematisk, da der under en hunds hale ikke er hud nok til at give en ordentlig heling. Dertil kommer, at et operationssår under halen let inficeres af bakterier fra anus. Der var nu tale om en operation i Århus, transplantation af kunstig hud, lang helings-tid med skærm og stor risiko for infektion. Det var IKKE en mulighed med en hund på 13 år.

På baggrund af hundens alder – og fremtidsudsigterne – blev det derfor besluttet, at Quintoz skulle forlade denne verden med værdigheden i behold. Efter kort betænkningstid ringede jeg til dyrlægen og bestilte tid til aflivning.

Quintoz og jeg havde netop deltaget i Dog Camp 2010 på Fyn. Et besøg, som både han og jeg havde glæde af, da han fik mulighed for at møde og ”opdrage” en ung hund. Opdragelse var en af Quintoz’s yndlingsbeskæftigelser, og mødet med en ung vikingehund på Dog Camp, gjorde livet sjovere. At vikingehunden tilhører foreningens formand, var Quintoz utvivlsomt ligeglad med. Og at Quintoz var en af de få hunde, som vikingehunden accepterede, var han også kold over for. Hvalp/unghund = opdrage og sætte på plads. Færdig!

På grund af varmen tog vi hjem en dag før beregnet, og da jeg havde ferie, fik jeg mulighed for at være sammen med min hund de sidste dage. Inklusive Dog Camp var jeg sammen med min hund døgnet rundt de sidste 8 dage, han levede. Jeg tror selv på, at det var en god løsning, da Quintoz aldrig har været begejstret for at være alene.

Den sidste uge gik med lufteture, sporsøg, kælen-kløenkradsen i pelsen, tur til de foretrukne ”bade-søer”, ”find bolden” og alle de andre ting, som hunden syntes, var sjovt. Badebassinet blev også sat op, så Quintoz fik den oplevelse med.

Da dagen kom, gik vi tur, hyggede og hvilede, lavede det sidste feltsøg efter yndlings-bolden og fik mange godbidder.

Jeg havde fastholdt, at min hund skulle aflives i haven, og dyrlægens besøg var selvfølgelig forberedt. Der var skåret pølser, kyllingefilet og oksehøjreb i små tern for at give hunden den bedste afgang fra dette liv. Det første stik i bagbenet svier, og Quintoz peb da også lidt, men det var et sekund, da han hurtigt koncentrerede sig om de lækre sager, jeg havde klar. Oksehøjreb var jo ikke noget, man fik hver dag.

Efter den første sprøjte fik jeg lov til at være alene med min hund, og mens bedøvelsen virkede, lå han under sit yndlingstræ i haven, mens jeg fodrede ham med rå kyllingefilet og oksehøjreb. Han faldt i søvn med munden fuld af oksekød. Derefter fik han den sidste sprøjte i forbenet, hvorefter han sov ind.

Jeg tror selv på, at jeg har givet min hund den bedste afgang herfra, men det er selvfølgelig en personlig vurdering. Jeg har dog hele tiden været opmærksom på, hvad der har været det bedste for min hund, og jeg kan ikke forestille mig, at Quintoz kunne komme herfra på anden måde.

Det typiske billede efter aflivning er, at ejeren tænker: ”det skulle være sket tidligere” – for oftest siger vi farvel til hunden for sent. I forbindelse med Quintoz har jeg ikke disse tanker, men jeg tager muligvis fejl. Jeg tror selv på, at Quintoz kom herfra på det rigtige tidspunkt. Han var gammel og havde nedsat funktionsevne, men han var legesyg og engageret til det sidste. Og han døde uden smerter. Da vi samtidig var sammen døgnet rundt de sidste dage og lavede alt det sjove, kan ingen af os vel forvente mere? I betragtning af det tempo og arbejdspresset, der er i samfundet i dag, har både min hund og jeg selv været privilegerede med en værdig afsked, hvor der var tid til det hele.

Savnet og tabet er dog ubeskriveligt. Hver gang vi mister en hund, er det ”den bedste hund”, og følelsen er ganske naturlig, da vi har mistet et kært medlem af familien.

Når jeg skriver, at tabet er ubeskriveligt er jeg helt bevidst om de følelser, der forbindes med aflivning af en hund, men Quintoz var en ener med et helt enestående temperament. Gennem mere end 30 år med hund er han absolut min største læremester, og han vil aldrig kunne erstattes.

